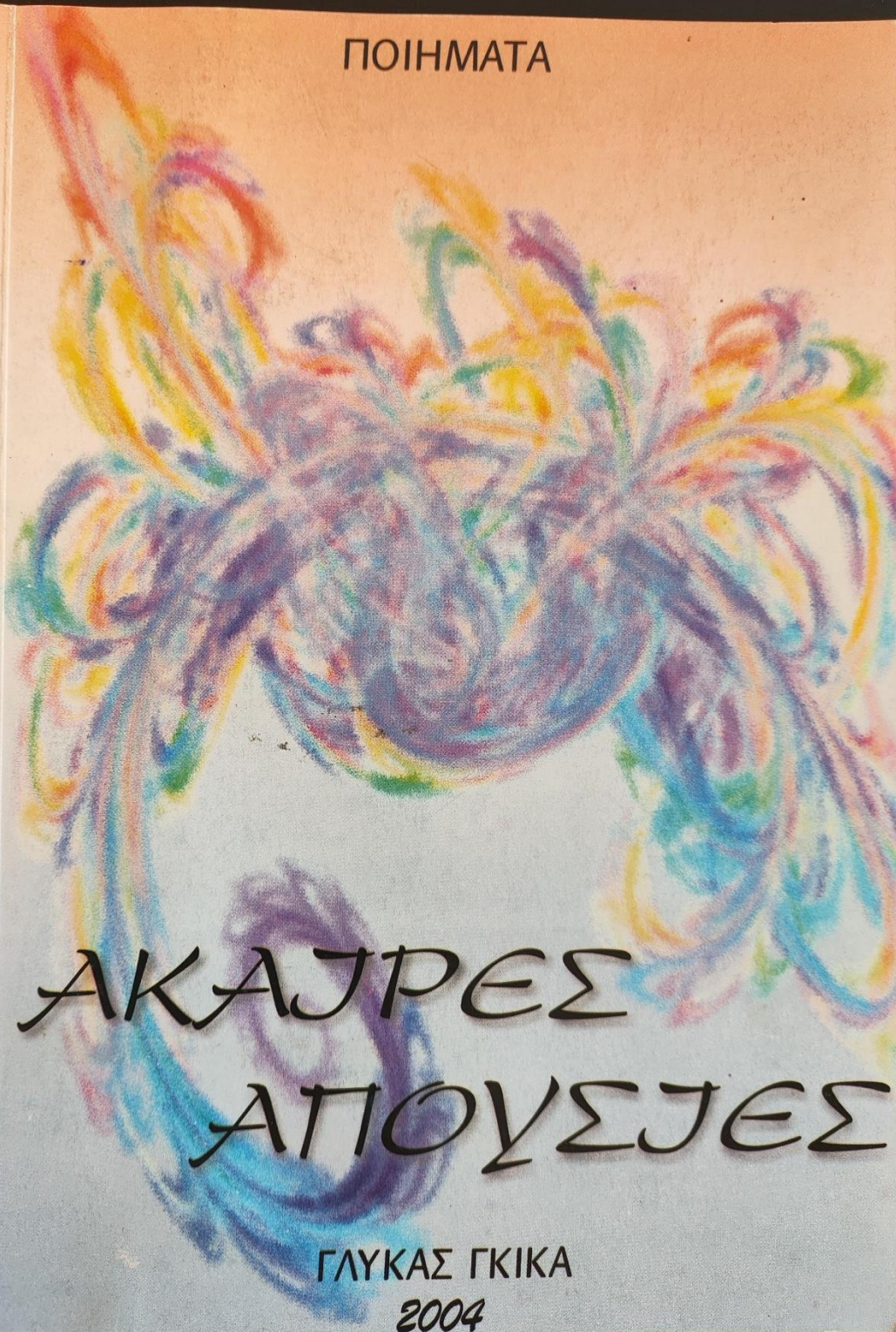

ΠΟΙΗΜΑΤΑ

ΑΚΑΙΡΕΣ
ΑΠΟΥΣΙΕΣ

ΓΛΥΚΑΣ ΓΚΙΚΑ
2004

ΠΟΙΗΜΑΤΑ

ΑΚΑΙΡΕΣ ΑΠΟΥΣΙΕΣ

ΓΛΥΚΑΣ ΓΚΙΚΑ

2004

ΑΦΙΕΡΩΣΗ (Σελ. 3)

ΑΚΑΙΡΕΣ ΑΠΟΥΣΙΕΣ

Αυτή τη ποιητική συλλογή

την αφιερώνω

στον πρώτο, πιο δυνατό κρίκο

στην αλυσίδα της ζωής μου,

στην γλυκειά μου μανούλα

ΣΤΟΙΧΕΙΑ ΠΝΕΥΜΑΤΙΚΩΝ ΔΙΚΑΙΩΜΑΤΩΝ (Σελ. 4)

COPYRIGHT: ΓΙΑ ΤΗΝ ΕΛΛΑΔΑ

ΓΛΥΚΑ ΓΚΙΚΑ

ΛΙΑΚΑΤΑ 7, ΜΕΣΟΛΟΓΓΙ - Τ.Κ.30200

ΤΗΛ. 26310-23761, 26310-41392

Κιν. 6944-671364

ΕΣΩΤΕΡΙΚΟΣ ΤΙΤΛΟΣ (Σελ. 5)

ΓΛΥΚΑ ΓΚΙΚΑ

ΑΚΑΙΡΕΣ ΑΠΟΥΣΙΕΣ

ΠΟΙΗΜΑΤΑ

ΠΡΟΛΟΓΟΣ (Σελ. 7–9)

*(Φρόσω Κλαμπανιστή, Διδάκτωρ Κλασικής Φιλολογίας - Οικονομολόγος Ν.Ο.Π.Ε.,
Ερευνήτρια, Συγγραφέας, Λογοτέχνης)*

(Σελ. 7)

Το σύμπαν ολόκληρο είναι ένα όστρακο

όπου εκκολάφτηκε το λαμπρό

μαργαριτάρι του: Ο άνθρωπος

Ν. Βρεττάκος

Με τον τίτλο “Ακαιρες Απουσίες” η κα Γλύκα Γκίκα παρουσιάζει την τρίτη ποιητική συλλογή της.

Πρόκειται για μια ενότητα ποιημάτων στα οποία η ποιήτρια με τρόπο λυρικό και συγκινησιακά φορτισμένο εκδιπλώνει τις ψύχιες σκέψεις της και τον κυματισμό των αισθημάτων της, άλλοτε λιτά και επιγραμματικά και άλλοτε με αναλυτικότερο λόγο:

ΑΤΙΤΛΟ

Βιαστική πέρασε

Κι αυτή η μέρα.

Με μια απώλεια,

την προσπέρασα και 'γω.

Τα ποιήματα της συλλογής “Ακαιρες Απουσίες” κατοπτρίζουν την ευγένεια ψυχής και τη ρομαντική διάθεση της κας Γλύκας Γκίκας καθώς αγωνίζεται μέσα στην αναπόφευκτη μοναξιά του δημιουργού να βρει διέξοδο προς τον Άλλον, να μιλήσει και να συναντηθεί μαζί του μέσα στο φως του Λόγου. Ανάερη, λεπτή και τρυφερή η ματιά της στέκεται με παιδική αθωότητα και απορία μπροστά στο μυστήριο του κόσμου και στις κλειστές καρδιές των ανθρώπων που σκοντάφτουν διαρκώς και περισσότερο στο γρανίτινο τείχος της φιλαυτίας.

(Σελ. 8)

ΧΩΡΙΣ ΟΡΙΖΟΝΤΑ

Τον ίδιο δρόμο σηκώνει στις πλάτες του.

Η ματιά του την ίδια δεντροστοιχία δρέπει.

Καρφωμένα τα ίδια όνειρα στις σόλες του,

κι η ματιά του πάντα, στην απέναντι

σταματάει βουνοπλαγιά.

Πέρα από 'κει, δεν έχει ορίζοντα.

**Άλλοτε πάλι η ματιά της ποιήτριας αγκαλιάζει την πρωταρχική αγάπη της, τη θάλασσα
και προσκαλεί τον αναγνώστη να συμπορευθεί μαζί της ώστε να νιώσει την υπέρτατη
ανάσα της:**

.....

Αν δεν κατάλαβες,

Μιλώ για την Αγάπη μου,

Θάλασσα, θάλασσά μου!

Ωστόσο σε καμία περίπτωση η ποίηση της κας Γλύκας Γκίκα δεν οδηγείται σε σπαραγμό και σε οδυνηρή παραίτηση από τη ζωή. Αντίθετα στέκεται με παρρησία και αληθινή γενναιότητα απέναντι στις δυσκολίες της ζωής τις οποίες αντιμετωπίζει με μια γλυκειά κατάφαση ελπίδας.

Ευχόμαστε στην κα Γλύκα Γκίκα να μας χαρίζει με την τέχνη της την ποιητική ανάσα της ζωής, την οποία άλλωστε έχει τόση ανάγκη ο πολύτλας άνθρωπος της εποχής μας.

(Σελ. 9)

Ίσως

Αν είναι αλήθεια, δεν ξέρω να ειπώ,

νιώθω πάντως συχνά ένα φως κι ένα βάρος

δυσανάλογο μέσα μου: Έναν κόσμο

νεφροσκεπή, μι' απλαστούργητη φωταψία.

Συλλογίζομαι τότε πως ακόμη δεν έγινε

εκείνη η μεγάλη έκρηξη, οπότε

ουγιάς φωτός θα καλύψουνε το σκοτάδι

και το χάος θ' αρχίσει λίγο - λίγο

να συρρικνώνεται, ώσπου στο τέλος

να μείνει στη θέση του (φως επουράνιο

σ' επίγειο κρύσταλλο) ένα άνθος

και μόνον διάφανο: ο Λόγος.

N. Βρεττάκος

Γιατί τελικά ο ποιητικός λόγος είναι αυτός που λυτρώνει τον άνθρωπο από τον ρύπο και δικαιώνει τη παρουσία του στον αέναα γινόμενο κόσμο.

Φρόσω Κλαμπανιστή

Διδάκτωρ Κλασικής Φιλολογίας - Οικονομολόγος (Ν.Ο.Π.Ε.)

Ερευνήτρια, Συγγραφέας, Λογοτέχνης

ΠΟΙΗΜΑΤΑ

1. ΑΤΙΤΛΟ (Σελ. 11)

Βιαστική πέρασε

Κι αυτή η μέρα.

Με μιαν απώλεια,

Την προσπέρασα και 'γω.

2. ΟΙ ΣΚΙΕΣ (Σελ. 12–13)

Μισοσκόταδο! Έτσι θαρρώ μ' αρέσει!

Να μην ακουμπάω τα όρια του φωτός

και φύγουν οι σκιές.

Δεν μπορώ την μοναξιά.

Μήτε και το σκοτάδι.

Μ' επισκέπτονται σκιές πολλές

και θέλω χώρο ελεύθερο,

να μη στριμώχνονται οι σκέψεις

και να μπορώ να θλίβομαι,

χωρίς συνωστισμό.

Εξάλλου, είναι μικρό το σπίτι,

δεν χωρά να δεξιώνομαι, όλες

όσες το σκοτάδι φέρνει.

Και να 'ταν όλες φίλες μου!

Κάποιες έρχονται να ξομπλιάσουν,
να φλυαρήσουν άλλες, με τη σιωπή.

Πολλές, με βλέμματα καχύποπτα,
αμφισβητώντας τη ζωή μου.

(Σελ. 13)

Και μόνο λίγες - του μισοσκόταδου -
είναι φίλες μου, που κάθονται μαζί μου,
με ρέγουλο, να πίνουμε
της μοναξιάς τη θλίψη.

3. ΧΩΡΙΣ ΟΡΙΖΟΝΤΑ (Σελ. 14)

Τον ίδιο δρόμο σηκώνει στις πλάτες του.

Η ματιά του την ίδια δεντροστοιχία δρέπει.

Καρφωμένα τα ίδια όνειρα στις σόλες του,

Κι η ματιά του πάντα, στην απέναντι

σταματάει βουνοπλαγιά.

Πέρα από 'κει, δεν έχει ορίζοντα.

4. ΟΤΑΝ ΤΟΝ ΗΛΙΟ ΕΚΡΥΨΑΝ (Σελ. 15)

Μόνη επέβαλα τη μοναξιά μου.

Μόνη μετοίκησα σε μια συνέπεια,

Όταν έκρυψαν τον ήλιο π' αγνάντευα.

Δίψασε η πηγή κι εγώ μαζί,

Στέρεψε ο ποταμός, πυροβόλησα με δάκρυα

Τους αγρούς - κόκκινα - να ποτίσω.

Φύτρωσε ερημιά. Πού είναι οι αλκυονίδες;

Μια μαχαιριά κατάστηθα δέχτηκε η ελπίδα.

Με πόνεσαν, μ' αρνήθηκαν κι έμεινα μόνη.

Με λεηλάτησαν, με ρήμαξαν κι έφυγα μόνη.

Τι είναι πιότερο κακό από 'να τραίνο της φυγής;

Πιο άτιμο, πιο βδελυρό ακούσια να σκύψεις;

Άντεξα και κράτησα τον ήλιο τυφλωμένο.

Φώναξα, κραύγασα, έγινε η φωνή μου κύκλωπας,

Η γροθιά μου σίδερο, ατσάλι η ματιά μου.

Μόνη κιότεψα το θάνατο, λύγισα το σκοτάδι.

Γιγαντώθηκα, έσκαψα και φύτεψα

Τις μνήμες πάνω στους αγρούς, πότισα

Την πηγή, πρόβαλαν αλκυονίδες.

Μόνη στον ήλιο αφέθηκα, να με στεφανώσει!

5. Η ΜΑΓΙΣΣΑ ΑΓΝΟΙΑ (Σελ. 16)

Προφασίστηκες, ότι δεν είδες το χρώμα

των ματιών της,

Αφήνοντας, να διαφύγει μια ανερμήνευτη σκιά.

Στα ρούχα της, αρνήθηκες ένοχες προθέσεις.

Δεν σκέφτηκες, γιατί στο μισοσκόταδο το

θρόνο της είχε στήσει;

Των χειλιών της η σιωπή προσπέρασε,

χωρίς να την αγγίξεις.

Όμως εσύ, ήσουν εκεί πλησίον της, χωμένος

στην αγκαλιά της,

Μεσ την αχλή, στο άρωμα το ψεύτικο παγιδευμένος.

Πεισματικά στο πρόσωπό της, το φως να

πέσει αρνιόσουν,

Φοβόσουν, γιατί ήξερες ποια μάγισσα σε

κρατούσε.

6. ΠΩΣ ΞΕΧΑΣΕΣ; (Σελ. 17)

Αδιαπέραστη στέκει η ματιά σου.

Στιλπνή το φως αντανακλά,

Εκεί, που κάποτε καθρέφτιζα τη μορφή μου.

Μαστιγωμένη απ' το χειμώνα η σκιά σου,

Το πάγο διάλεξες αιώνια συντροφιά σου.

Τα λόγια σου ξεμάκρυναν

Κι έτρεχα να προλάβω.

Μα ψίθυρους στους δρόμους,

Μάζευα σκόνη.

Κοιμήσου κι άσε με να κουβαλώ

Στου ονείρου τις φτερούγες,

Τη μορφή, τα μάτια σου.

Ευχή τα λόγια σου:

“Οι πόλεμοι κερδίζονται με μάχες.”

Πώς ξέχασες να πολεμάς

Με μάχες να κερδίσεις ;

7. ΣΑ ΝΑ 'ΝΑΙ Η ΣΤΕΡΝΗ ΦΟΡΑ (Σελ. 18)

Κι απόψε λεύτερο,

(σα νά 'ναι η στερνή φορά)

το κορμί μου άφησα

Πάνω στου έρωτα τα γιασεμιά.

Με βουλιμία - συναισθημάτων άρρητων -

Τη μέθη να γευτεί.

Της ηδονής να κλέψει τα τερτίπια

Κι ύστερα ένοχο,

Μέχρι την αυριανή τη νύχτα

Να κρυφτεί.

8. ΕΠΙΛΟΓΕΣ (Σελ. 19)

Υπνοβάτης το μεσονύκτιο πέρασε από

μπροστά μου.

Ακολουθούσαν σκιές ανερμήνευτες,

Μπροστά στο τρέμουλο μιας φλόγας λυχναριού.

Στο μισοσκόταδο ολομόναχη, λησμονημένη,

Αφέντρα του κενού, της άγνοιας φιγούρα,

Κοιτούσα ανέλπιστα, να δω κάτι που να μ' ανήκει.

Κάτι που να ξυπνά το παρελθόν,

το λυκαυγές να φέρει.

Ω! ξέχασα η άμοιρη, πως έχω εδώ εκούσια

μετοικίσει.

Μόνη ανάμεσα στις σκιές, χωρίς εκπτώσεις,

Χωρίς συναναστροφές, χωρίς περίσσια σκέψη.

Ω! η άμυαλη, διάλεξα το χειρότερο εχθρό,

Το απόλυτο σκοτάδι, με μόνη συντροφιά,

Τη φλόγα στο μικρό λυχνάρι.

9. ΤΟ ΦΡΟΥΡΙΟ (Σελ. 20–21)

Πολλές φορές στοχάστηκα,

Να φύγω μακριά,

Σ' απόρθητα βουνά να χτίσω τη ζωή μου.

Και 'κει, ν' αφήσω λεύτερη

Τη σκέψη μου να τρέξει.

Νά 'χω τ' αστέρια τ' ουρανού,

Προσκέφαλο τα βράδια.

Πανωσέντονο, του φεγγαριού τη λάμψη.

Να πάψω να κωπηλατώ

Στης λίμνης τα νερά,

Μεσ τη βροχή και το χαλάζι.

Πώς θα 'θελα, να ξεδιπλώνω αισθήματα,

Χωρίς να τα ξεσκίζουν λύκοι.

Ούτε τα όρνια να ορμούν,

στα σωθικά τους μέσα.

Πόσο θά 'θελα, η αυγή νέα καλά να φέρνει.

Χωρίς φτιασίδα ψεύτικα,

Πολύχρωμες κορδέλες.

Να μπορώ ν' ακούω τα πουλιά,

Όταν μιλούν γι' αγάπη.

Να κλείνω μες στη φούχτα μου,

Τα λόγια του ανέμου.

Να 'χω τον ήλιο συντροφιά,

(Σελ. 21)

Το σούρουπο όταν πέφτει.

Φρούριο ψηλό, τη ζωή μου να ορθώσω.

Νά 'χει δωμάτια πολλά,

Τα αισθήματα να μοιράσω.

Στις επάλξεις του ψηλά,

Την αγάπη ν' αμολήσω.

Στα χαμηλά δωμάτια,

Να βάλω τις ντροπές μου,

Και στο υπόγειο βαθιά - αισθήματα

Ουδόλως ανεκτά - να ρίξω.

10. ΒΡΑΔΥ - ΠΡΩΪ Σ' ΕΝΑ ΝΟΣΟΚΟΜΕΙΟ (Σελ. 22-23)

Βραδιάζει

Και πάλι βραδιάζει.

Ξημερώνει.

Ξημερώνει πάλι.

Όλα οικεία

Μα τίποτε ίδιο.

Αντιρρησίας αυτομόλησε

Τ' απομεσήμερο.

Και το χάσμα πρωί - βράδυ

Χασμουριέται αγεφύρωτο

Στο στόμα του μεσημεριού.

Άνω - κάτω το εικοσιτετράωρο

Και πάνω - κάτω οι γιατροί.

Ασθενείς - πεισματάρηδες πόνους -

Σ' ένα δωμάτιο νοσοκομείου ανταλλάσσουν

Καταπίνοντας παυσίπονες ευχές.

Δέκα πρωί - οκτώ βράδυ,

Επίσκεψη ιατρών.

Ενδεκάτη πρωΐνή - έκτη απογευματινή,

Επισκεπτήριο συγγενών.

Τη γαστρεντερίτιδα επισκέπτεται η ανάρρωση.

Ευτραφές βογκητό τη γαστρορραγία.

Και ο ακατονόμαστος, το λάρυγγα

(Σελ. 23)

Στο θάλαμο τρία.

Βραδιάζει.

Όλα οικεία.

Ξημερώνει.

Τίποτε ίδιο.

11. ΠΩΣ ΗΡΘΕΣ ΕΡΩΤΑ (Σελ. 24)

Σαν τη βροχή της Άνοιξης

Περίμενα πως θα 'ρθεις.

Με κεραυνούς, με αστραπές,

Τον ήλιο μες τη φούχτα.

Μα ήρθες ντυμένος χειμωνιά,

Στα δάκρυα βουτηγμένος.

Κι αντί για ήλιο, κράταγες

Φύλλα χλωμά σχισμένα.

Για αστραπές και κεραυνούς,

Ομίχλη πανωφόρι.

Έτσι ήρθες Έρωτα,

Χωρίς να με ρωτήσεις,

Πώς ήθελα στα μάτια μου

Να στέκεται η μορφή σου.

Έρθες απρόσμενα χλωμός

Κι έσβησες ένα δείλι.

12. Η ΜΑΤΑΙΟΤΗΤΑ (Σελ. 25–26)

Λόγχες τα μάτια μου

- Στο σκεβρωμένο τοίχο απέναντί μου

Μες τον αναλλοίωτο καθρέφτη -

Το είδωλό μου κάρφωσαν.

Μεσάνυχτα και κάτι,

Σήμανε το εκκρεμές.

Φαντάσματα οι μνήμες, φέρνουν εμπρός μου,

Την οπτασία της νιότης

Γάργαρο νερό, κορμί αστείρευτης πηγής,

Δυο κάρβουνα αναμμένα μάτια.

Κόκκινα κεράσια χείλη, ένοχα κρύβουν

Αμαρτωλά φιλιά, υποσχέσεις ανεκπλήρωτες.

Η ηδονή, στα στήθη της ακούμπησε

Νύχτες ατέρμονα ερωτικές.

Κι ο χρόνος κρυμμένος πίσω απ' το εκκρεμές,

Την αυλαία περίμενε της νιότης να πέσει.

Κι ήρθε η στιγμή, που το κορμί μου

Τσακισμένο, στρεβλωμένο θ' αρνηθεί

Τη ματαιότητα, που εκούσια προσκυνούσε.

(Σελ. 26)

Η νεανίζουσα ψυχή μου, λευκό περιστέρι -

Κοράκι μαύρο, στου θείου φωτός τα χέρια θ' αφεθεί

Ή των δαιμόνων,

Που τόλμησε την αθανασία να σκεφτεί,

Για το καμπουριασμένο και σιχαμερό κορμί μου,

Ενώ γνώριζε, ότι υπάρχει θάνατος.

13. ΓΙΑΤΙ; (Σελ. 27–28)

Όπως χθες, όπως πάντα,

Έτσι και σήμερα

Το είδωλό μου άφησα γυμνό,

(για λίγο)

Στο καθρέφτη εμπρός μου να μετοικίσει.

Έξω χτυπάει την πόρτα μου η βροχή,

Σφυρίζει ο αγέρας,

Τα δέντρα λυγίζουν τα κλαδιά,

Τρυπώνει το κρύο στη χαρακιάδα.

Όμως εγώ, αγέρωχη

Ντύνω το είδωλό μου.

Κατάσαρκα, τις μύχιες σκέψεις του φορώ,

Και για στολίδια βάζω λαμπερά, τις εντυπώσεις.

Την αυτοπεποίθηση, ψηλοτάκουνα,

Να μη λερωθούν τα πόδια.

Παλτό το απρόσιτο, για να κρατά

Σ' απόσταση το κρύο, τ' ανεμοβρόχια.

Πριν το κατώφλι διαβεί,

Βάζω και τη μάσκα.

(Σελ. 28)

Το είδωλό μου με κοιτά κάπως λυπημένα,

Κι αφήνει ένα δάκρυ να χυθεί,

Λίγο πριν, μ' ακολουθήσει.

14. Ο ΣΥΝΤΑΞΙΔΙΩΤΗΣ (Σελ. 29)

Στιγμές - στιγμές, γυρίζω πίσω

Και περπατώ σε δρόμους πολυσύχναστους, γνώριμους.

Εκεί, που κάθε τι του παρελθόντος μένει στάσιμο

Και μόνο η νοσταλγία περιπολεί.

Πόσο οικείος, στέκεται εμπρός μου ο χρόνος - λυπημένος -

που

Συνταξιδέψαμε.

Λες τάχατες, να του 'λειψε η συντροφικότητά μου,

Ή να φοβάται το αβέβαιο του μέλλοντός μου;

Πόσο θα 'θελα, να μείνω εκεί,

Πλησίον της γνώριμης οικειότητας!

Το τραίνο σφυρίζει...

Συνταξιδιώτης μου...

Το αβέβαιο του μέλλοντός μου.

15. ΖΗΤΕΙΤΑΙ ΑΠΑΝΤΗΣΗ (Σελ. 30)

Μισοφαγωμένη η εγκατάλειψη απ' τα

πεινασμένα γιατί,

Τα βήματά της σέρνει σε μια γωνιά του καπηλειού.

(Οικείο περιβάλλον, με χορταστικές απαντήσεις

Διάρκειας μερικών ποτηριών.)

Μεγάλο φαγοπότι!

Όλα τα γιατί τσιμπολογούν κάτι.

Το ένα δαγκώνει μια δικαιολογία,

Μιαν ανάμνηση τ' άλλο ξεκοκαλίζει,

Το κουκούτσι ενός αναστεναγμού το τρίτο φτύνει,

Το διψασμένο πίνει ένα δάκρυ,

Κι η εγκατάλειψη στον πάτο του ποτηριού

Ψάχνει για μian απάντηση.

16. ΧΘΕΣΙΝΗ (Σελ. 31)

Κουβαλώντας το λιόγερμα - στους ώμους του -

Τη χθεσινή μέρα, έγερνε απ' το βαρύ φορτίο.

Πόσο θα 'θελε, μια φορά,

Μονάχα μια φορά, να κουβαλά

Την αυριανή τη μέρα.

Αγουροξυπνημένη, ανάλαφρη, πριν στο κατώφλι βγει!

Στοχάστηκε όμως...

Ότι κι αυτή θα γίνει χθεςινή.

17. Η ΣΙΩΠΗ (Σελ. 32)

Όχι δεν με φοβίζει η σιωπή.

Συνομίλησα με τις λέξεις

Κάτω απ' τις λεύκες.

Έσπειρα συναισθήματα,

Κι έδρεψα πάθη.

Σαν το κισσό αρπάχτηκα

Στα όνειρα επάνω.

Όχι δεν με φοβίζει η σιωπή.

Γεύτηκα γουλιά - γουλιά

Λογιών κρασιά.

Λυπημένη, μέθυσσα φεγγάρια.

Όχι δεν αγνόησα τη σιωπή.

Είδα, διάβασα, άκουσα πολλά,

Έκλεψα χαρά.

Στην απόγνωση... Γονάτισα

Και σβήσανε τ' αστέρια.

Ας έρθει η σιωπή!

18. ΤΟ ΜΟΝΟΠΑΤΙ (Σελ. 33)

Σαν μπεις στο μονοπάτι το στενό,

Μη σκεφτείς πίσω να γυρίσεις.

Θα το διαβείς, κι ας είναι από αθάνατα

Οι πλευρές του γεμάτες.

Θα σε καλούν σειρήνες,

Μην τις ακούς, αγνόησέ τες.

Όσα λουλούδια και καρπούς

Τα λιγοστά του δέντρα δώσουν,

Μη τ' αρνηθείς, είναι τα κέρδη σου

Μες την πολλή χασούρα.

Κι όταν τα πόδια σου αρνηθούν

Άλλο ν' ακολουθήσουν,

Κάτσε. Ο δρόμος τέλεψε.

19. ΕΝΑ ΔΑΚΡΥ (Σελ. 34)

Σαν δεις στο δρόμο σου ένα δάκρυ,

Μην το πατήσεις και σβηστεί.

Είναι ιστορία μου γραμμένη... Με σιωπή.

20. ΓΙ' ΑΥΤΟ ΚΛΑΙΩ (Σελ. 35)

Δεν ξεδιψά ο πόνος στη ματιά μου

Μ' ένα σου φιλί.

Δεν λιγοστεύει η απώλεια,

Με μια συγνώμη.

Κι αν κλαίω, δεν είναι που φεύγεις,

Είναι γι' αυτό π' αφέθηκε

Στ' αγκίστρι σου να σπαρταρά,

Καρδιά... μες την καρδιά.

21. Η ΧΑΜΕΝΗ ΑΓΑΠΗ (Σελ. 36)

Το αδιάβροχό της φόρεσε η απόρριψη,

Να μη βραχεί η στεγνή ψυχή της,

Κατηφορίζοντας για νέα δεδομένα.

Ψιλόβροχο το παράπονο,

Συντρόφευε τα βήματά της.

Απουσία συναισθημάτων άκαιρη,

Το πρόσωπό της σκάλιζε,

Ενώ ένα γιατί, τρεμόπαιζε στη ματιά της.

Όποιος την είδε, τό 'νωσε.

Ήτανε... Η χαμένη αγάπη.

22. ΒΡΟΧΗ (Σελ. 37)

Κάπου - κάπου, σταματάει η βροχή

Ν' ακούσει των δακρύων της το πέσιμο,

Πάνω στα φύλλα τ' άψυχα.

Πόσο τη λυπεί, το φθινοπωρινό απόβραδο!

Κι έτσι λυπημένη, κλαίει ξανά.

Τώρα πιο δυνατά, ασταμάτητα,

Μέχρι να ξημερώσει.

23. ΝΑΝΟΥΡΙΣΜΑ (Σελ. 38–40)

(Αφιερωμένο στους γιούς μου, Δημήτρη και Μάριο)

Άγγελέ μου, κοιμήσου ανάλαφρα.

Είμαι αεράκι δροσερό,

Τα σύννεφα να διώξω.

Τις χρυσές σου λίρες άπλωσε

Το μαξιλάρι να στολίσεις.

Εδώ θα είμαι δίπλα σου,

Βλαστάρι της ζωής μου.

Κι όταν θελήσεις στη ζωή,

Τα φτερά σου να δοκιμάσεις,

Ούριος άνεμος θά 'μαι πίσω σου, για να πετάξεις.

Αν κεραυνοί στο δρόμο σου σταθούνε

Να τον κλείσουν,

Το Δία θα στείλω αγάπη μου,

Πίσω να τους γυρίσει.

Άγγελέ μου, κοιμήσου ήσυχα.

Με όνειρα γλυκά θα πλέξω τη ζωή σου.

Κι αν έρθουν κρύα και βροχές,

Ήλιος θα γίνω αστέρι μου

Μακριά σου να τα κρατήσω.

Κι αν έρθουν δράκοι φοβεροί

Τον ύπνο σου να ταράξουν,

(Σελ. 39)

Ξόρκια θα υφάνω μάτια μου,

Σε δίχτυα να τους κλείσω.

Κοιμήσου άγγελέ μου ατάραχα.

Εγώ είμαι στο πλευρό σου.

Κι αν σηκώσει η θάλασσα

Κύματα να σε πνίξουν,

Μωυσής θα γίνω σπλάχνο μου,

Στα δυο να τη χωρίσω.

Ποτέ μη νιώσεις τι θα πει

Μιζέρια στη ζωή σου.

Μήτε αγκάθι να βρεθεί

Ξυπόλητο να πατήσεις.

Μηδέ ματιά φαρμακερή

Πάνω σου να σταλάξει.

Όσα λουλούδια ευωδιαστά

Στη γη έχουν φυτρώσει,

Ροδοπέταλα στο δρόμο σου

Στρωμένα να περπατήσεις.

Αν κάποτε ματάκια μου, τα μάτια σου δακρύσουν,

Νάναι, γιατί τ' αστέρια τ' ουρανού,

Ο ήλιος και το φεγγάρι,

Θάναι στα πόδια σου αγάπη μου

Το δρόμο να σου φωτίζουν.

(Σελ. 40)

Κοιμήσου θησαυρέ μου ήσυχα.

Κι αν κάποια μέρα ξεχαστείς

Και 'μένα δε θυμάσαι,

Πάρε το δρόμο της καρδιάς,

Σε 'μένα θα σε φέρει.

Κοιμήσου και παρήγγειλα

Στον Ήφαιστο τη στολή σου.

Ποτέ τα βέλη του εχθρού

Το στήθος σου ν' αγγίξουν.

Αν κάποια μέρα αστέρι μου,

Ρωτήσουνε ποια είμαι,

Πες: ((Είναι ο πρώτος, δυνατός κρίκος

Στην αλυσίδα της ζωής μου.))

Κοιμήσου γλύκα μου εσύ.

Κι άσε να τρέξουν κατάσπρα άτια τα όνειρά σου.

Κοιμήσου, είμαι δίπλα σου

Σε όλη τη ζωή σου.

Η Παναγιά, προσκέφαλο

Στον ύπνο των αγγέλων.

24. ΣΤΟ ΚΡΥΟΝΕΡΙ (Σελ. 41–42)

Έζησα τ' όνειρο

Στα χείλια τ' αρμυρά

Στην απύθμενη θάλασσα

Στα ψαροκάϊκα.

Στ' αστερία το μέτωπο

Στα δαντελένια του άκρα

Στην αμμουδιά τη χρυσή.

Έζησα τ' όνειρο

Στη φτερούγα του γλάρου

Που κάρφωσε το κύμα τ' αργό.

Στη ράχη του μεσημεριού

Στη φαγωμένη πέτρα

Στην ξυπόλητη μουριά.

(Σελ. 42)

Έζησα τ' όνειρο

Καβαλάρης στα κύματα

Γητευτής των άστρων.

Στην αρμυρή της ανάσα

Στα γλυκά της τα λόγια

Στο μεγάλο θυμό.

Έζησα τ' όνειρο

Στην πλατειά της αγκάλη

Στο φιλί τ' ακριβό.

25. Η ΣΙΩΠΗ ΤΗΣ ΣΕΛΑΝΑΣ (Σελ. 43)

Θα 'θελα να πετάξω ένα σχοινί

Θηλιά να σου περάσω,

Να σε τραβήξω χαμηλά,

Στην αυλή μου να σε φέρω.

Τ' αστέρια να μαζέψω στη ποδιά

Και στο γυμνό κεφάλι σου

Στεφάνι να φορέσω.

Για 'σε, σκαλί - σκαλί θ' ανέβαινα

τα σύννεφα να φτάσω,

Με τη χλωμή σαγήνη σου,

Τον έρωτα να πλάσω.

Στέκεις όμως σιωπηλή,

Σα Σφίγγα με κοιτάζεις.

Νά 'ναι τάχα μυστικά

Που κρύβει η ματιά σου;

Ή να 'ναι η αιωνιότητα

Που επιβάλλει τη σιωπή σου;

26. ΤΟ ΠΑΘΗΜΑ ΤΟΥ ΑΝΕΜΟΥ (Σελ. 44)

Σαν αστακός ο άνεμος,

Ντυμένος καβαλάρης,

Με τα μαλλιά του ξέπλεκα,

Στους ώμους του να παίζουν,

Σπιρούνισε το άτι του

Την κορυφή να πιάσει.

Κι από 'κει αδάμαστος

Στο πέλαγος να καλπάσει.

Μα τα μαλλιά του μπλέξανε

Στης λεύκας τα κλωνιά.

Έβαλε δύναμη τρανή

Ο άνεμος να ξεφύγει.

Κι άρχισε τρελός χορός.

Αλλού μαλλιά, αλλού κλωνιά,

Αλλού σπασμένα χέρια.

Όσο για ρούχα, σκόρπισαν

Εδώ κι εκεί κουρέλια.

Η λεύκα κατακόκκινη

Έγινε απ' τη ντροπή της.

Κι ο άνεμος χωρίς μαλλιά

Πάνω στη λεύκα τη γυμνή,

Έσκασε απ' το κακό του.

27. ΘΥΣΙΑ (Σελ. 45)

Περπατώντας Της Θυσίας τα δρομάκια,

Ως τα μύχια της ψυχής μου ποτισμένη αθανασία,

Στοχάζομαι, εσέ Καψάλη, μ' όλους αυτούς,

Που μ' αίμα ζεστό ποτίσατε

Κι αντρείψε το Μεσολόγγι.

Οχτρούς και φίλους κάνατε το γόνυ τους να

κλείνουν

Μπροστά στη λέξη την τρανή,

Που μ' αλυσίδες της σκλαβιάς ήτανε δεμένη,

Κι απ' τις πληγές της τρέχανε, το όνειρο και

η ελπίδα.

Κι ήρθες εσύ Καψάλη μου - στο λυκόφως ενός

Απρίλη -

Με τους αντρείους σου (Κι ας ήταν γυναικόπαιδα),

Να σπάσεις τα δεσμά της.

Και σκόρπισες, εξακόντισες, αστέρια τα κορμιά σας,

Για να μπορούν, ανέγγιχτα κι αδούλωτα,

Της Λευτεριάς το λάβαρο να ορθώσουν

Και με το φως τους άσβεστο, την ιστορία να φωτίζουν.

28. ΙΟΥΝΙΟΣ (Σελ. 46)

Απομεσήμερο του Θεριστή!

Κι οι δρόμοι μεσ' του ήλιου τη ματιά,

Φλέγονται ξαπλωμένοι.

Νυσταγμένη βαριανασαίνει η μέρα.

Ιδρώτας κυλάει στα μέτωπα των μυρμηγκιών,

Με δυσκολία τραβούν την ανηφόρα.

Το στόμα της ανοίγει η γη,

Ζητάει νερό να ξεδιψάσει.

Η μουριά παράμερα, στον ίσκιο της

Κοιμίζει τον εργάτη.

Και στις μασχάλες της ιτιάς,

Ανέμελα τα τζιτζίκια τραγουδούν

Τρίβοντας τα φτερά τους:

“Νά 'τανε καλοκαίρι μια φορά

και δυο και τρεις καλοκαιράκι.

Νά 'τανε ο χρόνος ξέγνοιαστος

Όπως το Θεριστή το μήνα.”

29. Η ΠΤΩΣΗ (Σελ. 47–48)

Στων πευκοβελόνων τις αιχμές,

Δάκρυα κρέμονται βροχής.

Διαπράττεται αυτοκτονία

Μέσα στα μάτια μου,

Αδυνατώντας να σταματήσω

Τον ψίθυρο του ανέμου,

Που χωρίς αισθήματα παρακινεί

Τα δάκρυα να πέσουν.

Συνδικαιούχος εγώ της γέννησης,

Στο πέρασμα μιας βιαστικής βροχής,

Της ζωής, σ' ένα παζάρι:

“Ζω - δεν ζω”,

“Λίγο - καθόλου”,

“Θέλω - δεν θέλω”

“Πέφτω - δεν πέφτω”

(Σελ. 48)

Ατέρμονες συζητήσεις,

Για δεδομένο προορισμό.

Κι ύστερα, χωρίς καν να ρωτηθώ,

Διαγράφεται η πτώση,

Με δικαιολογία,

“Το νόμο της βαρύτητας”.

Δηλώνω, παρούσα.

30. Ο ΣΠΑΣΜΕΝΟΣ ΚΡΙΚΟΣ (Σελ. 49)

Χωρίς ένα πρόσχημα

Να ορθώνεις ανάμεσά μας,

Τη φυγή σου θεωρώ

Και τα ίχνη σου στο κορμί μου

Θωπεύω.

Τον κρίκο που μας κράταγε

δεμένες τις καρδιές,

Τα μάτια σου που έπλενα

Τις νύχτες τα όνειρά μου,

Τα χείλη σου όπου έπινα

Τα ρόδα της αυγής,

Κρατώ σ' ένα πλαίσιο.

Σ' ένα καλάθι τα λόγια σου πετώ.

Ακρωτηριάζω τις θύμισες,

Για να μην πηγαινοέρχονται.

Τις τυφλώνω, να μη με κοιτούν με οίκτο,

Και μη θέλοντας ψευδομάρτυρες,

Κλείνω το στόμα τους.

Ο σπασμένος όμως κρίκος, διέφυγε

του πλαισίου μαρτυρώντας τη διάρρηξη.

31. ΣΠΟΥΔΑΙΟΙ ΚΑΙ ΑΣΗΜΑΝΤΟΙ (Σελ. 50–51)

(Βραβείο - Τιμητική διάκριση στους Ποιητικούς Αγώνες των Δελφών 2004)

Κεφαλαίων γραμμάτων όμηροι,

Μικρά - της ισοτιμίας αποπαίδια -

Γράμματα μιλιούνια, παραπαίοντα,

Κοντανασαίνουν στα παραλειπόμενα.

Μύωψ αναγνώστης, στα Κεφαλαία

(κρίνει ότι είναι σπουδαία)

Υποθηκεύει τη ματιά του, αγνοώντας

- κάτω από τη μύτη του - την ικεσία

Των μικρών, γραμμάτων ισχνών,

Ένα βλέμμα ψίχουλο.

“Μα είναι μύωψ ο άνθρωπος, δεν βλέπετε;”

Φωνάζει ένα “και”, που σκόπιμα το βάλανε

Να ηγεΐται της παραγράφου. Δένει τάχατες,

Τα σπουδαία με τα μικρά.

Αντιρρησίας το “αλληλέγγυος”, ορθώνει

Το κορμί του, μα η “αναλησία” Κέρβερος,

Το “αλλήλων”, προσφέρει γεύμα στον εαυτό της.

(Σελ. 51)

Όλα αυτά θορύβησαν το “άλφα”

Στερημένο. Σηκώνοντας το κεφάλι του

Προβάλλει η “αμάθεια”, την “ανασφάλεια”

Κρατώντας απ' το χέρι.

Ένα “άδικο”, που τόλμησε να κραυγάσει,

Ορμά η “συναίνεση”, του παίρνει το κεφάλι.

Κι όλα αυτά διαδραματίζονται, στον κόσμο

Των γραμμάτων, μόνο των μικρών.

Του μύωπα, σ' ένα πλαίσιο η ματιά,

Στα Κεφαλαία καρφωμένη.

32. ΑΠΟ ΤΟ ΚΡΥΟΝΕΡΙ (Σελ. 52)

Σαν θες να νιώσεις το φιλί,

Πάνω στην ανάσα της,

Να γιομίζει πεφταστέρια το κορμί σου,

Έλα,

Χρυσή πανσέληνος σε καρτερεί

Πάνω στα μαλλιά της,

Κι αφέσου διάφανος, στον έρωτά της.

Αν δεν κατάλαβες,

Μιλώ για την Αγάπη μου.

Θάλασσα, θάλασσά μου!

33. ΕΚΤΑΚΤΟ ΔΕΛΤΙΟ ΚΑΙΡΟΥ (Σελ. 53–54)

Σπανίως βγάζω τη συνήθειά μου.

Μόνο σε κάποια περίπτωση ειδική

Ένα στεγνό καθάρισμα της κάνω

κι ύστερα κολλαριστή το σώμα μου να φορεθεί.

Σχέση πολυφορεμένη.

Ξέφτισαν οι άκρες της. Καλύτερα,

Να μην προσκρούουν σε χειραψίες

Εκτάκτων αλλαγών.

Τι ανεπιθύμητη παρουσία το έκτακτο!

Κάθε που θά 'ρθει, βγάζω - βάζω,

Τραβάω, σηκώνω, μαζεύω, κονταίνω

Έτσι, που να μπορώ αξιοπρεπώς

Το αρμόζον να δείξω, να επιδείξω

Με υπόκλιση πλατειά, χειραψία βαθειά

Και ν' αρχίσουν - μακρόστενης χαμόγελο

Ευτυχίας - οι συστάσεις:

“Πώς λέγεσθε;” Απαραίτητο. Να προσφωνώ

το συνομιλητή μου.

Τι κάνετε; Είναι προφανές. Δεν το ρωτάω.

“Από πού είσθε;” Ρωτάω. Με τρώει η Περιέργεια.

(Σελ. 54)

Το έκτακτο με ύφος υπεροπτικό, από το ασύνηθες

δανεισμένο, απνευστί με κεραυνούς, βροχές,

ανέμους και καταιγίδες απαντά,

έτσι, που γίνεται φυγάς η συνήθειά μου.

Α! Ως εδώ και μη παρέκει.

Τα έκτακτα μπορούν επίσκεψη να κάνουν,

Στα εκτάκτων αναγκών, εκτάκτων περιστατικών,

Άντε και εκτάκτων χειρουργείων.

Όχι κατακαλόκαιρο στα έκτακτα δελτία,

Με τακτικά ακραία καιρικά τέρατα

Και σημεία.

34. ΜΙΑ ΕΠΙΣΚΕΨΗ ΠΕΡΑΣΤΙΚΗ (Σελ. 55–56)

Σε είδα μόνος στόν κήπο

Να κάθεται σ' ένα τραπέζι.

Μια βρύση πίσω σου έτρεχε

Να παραβγεί το χρόνο.

Το γκρίζο - καθρέφτης απέναντί σου -

Αποτύπωνε με βεβαιότητα

(φαινόταν στις κινήσεις του)

το σήμερα...

Με δισταγμό - τόσο που ήταν -

το αύριο...

Μια παπαρούνα άλικη

- Νοσταλγίας επίσκεψη περαστική -

πινελιά στο οικείο σου περιβάλλον.

(Σελ. 56)

Μη κοιτάς το παραλήρημα της νιότης,

Μια φουσκοθαλασσιά, αντίδοτο

Της ακυμαντότητας.

Μια παπαρούνα εφήμερη,

Κόκκινο φιλί στο πρόσωπο του γκρίζου.

Το σίγουρο στο καθρέφτη απέναντί σου

Κοίτα, που είναι το γκρίζο...

Το λευκό...

Και μ' αυτά, προσπάθησε

Τη μορφή σου να τελειώσεις.

35. ΔΩΔΕΚΑ ΚΑΙ ΚΑΤΙ (Σελ. 57–58)

Αυτή η ώρα!

Έρχεται πάλι φορτωμένη.

Δύσκολα περπατά, η ανάσα της κοντή,

Βαριά κι αποσταμένη.

Πρέπει κλειστά να έχω τα παράθυρα

Και μάνταλο στην πόρτα.

Έτσι απρόσκλητη, το κατώφλι μου

Ποτέ να μην περάσει.

Θα κλείσω και τα μάτια,

Τίποτα να μη φέγγει. Έτσι θα ξεστρατίσει.

Πάντα η ώρα αυτή, απ' το σπίτι μου περνά.

Ποτέ δεν λησμονιέται.

Κι αρχίζει απ' τηπραμάτεια της

Αναμνήσεις να ξεθάβει.

(Σελ. 58)

Έρωτες που πνιγήκανε

Στα δάκρυα ενός Σεπτέμβρη.

Πάθη που χλωμιάσανε

Στο κοίταγμα του ήλιου.

Αγαπημένα πρόσωπα που άρπαξε ο χρόνος.

Κι εγώ σ' ένα ποτήρι με κρασί,

Πνίγω τον καημό μου.

Αχ! Αυτή η ώρα!

Ποτέ δεν με ξεχνά!

Και πριν η μέθη σφραγίσει τα βλέφαρά μου,

Βγάζει το καθρεφτάκι της η μάγισσα αυτή ώρα,

Το πρόσωπό μου για να δω.

Βλέπω σκιές, φαντάσματα πάνω του

Σκαλισμένα, μνήμες φρέσκιες

Και παλιές αντάμα να χορεύουν.

Αχ! Αυτή η ώρα!

Δώδεκα και κάτι!

36. Η ΝΥΦΗ ΤΟΥ ΠΑΤΡΑΪΚΟΥ (Σελ. 59)

Τρίκορφη, πανώρια,

Που στις κορφές σου κάθονται αετοί

Και στις πλαγιές σου κρύβονται μοναστήρια.

Γητευτής κυμάτων η όψη σου

Κι άγκιστρα η κόψη σου να πιάνονται οι ανέμοι.

Και στην ποδιά σου χαμηλά δαντέλα ακρογιάλι.

Στα χέρια σου η ανατολή

Και το λιοπύρι στο κορμί σου.

Τα δάκρυά σου λίμνη γίνονται, ποτάμι οι πηγές σου.

Λούζεσαι το φεγγαρόφωτο

Και καθρεφτίζεις τη μορφή σου,

Μες σε νερά κρυστάλλινα που σεργιανούν καΐκια.

Βαράσοβα πανέμορφη!

Σμίλευμα της αρμύρας,

Στα πόδια σου ο Πατραϊκός αφήνει τα φιλιά του.

37. ΑΠΕΡΙΦΡΑΣΤΗ (Σελ. 60–61)

Βαδίζω - συμβαδίζω.

Συμβιβάζομαι ασυμβίβαστη,

Για να μπορώ να περιφέρομαι

Απερίφραστη, εκεί που κάθεσαι

Η πίστη μου, καρφώνει την οριζόντια

- καθαρής επιλογής - ρηχή επιφάνεια,

για να πατάει και να μην πνιγεί το ασυμβίβαστο.

Εκ του αποτελέσματος αποφαίνομαι:

Είναι ο σταυρός μου.

Παραλείπονται οι συστάσεις.

Το σχήμα οικείο.

Το βάρος και το μέγεθος ποικίλει,

Κάθε που η διαφορά το κάνει.

Εκ δεξιών, έτσι όπως καρφωμένη

Κρατώ την οριζόντια, κάθετα

Βολικά ο συμβιβασμός.

Αγαπησιάρα λέξη.

Κανείς δεν την πετροβολά.

(Σελ. 61)

Αριστερά, ακροβατώντας το ασυμβίβαστο

Σε σχοινί μονόκλωνο

(ροκάνισε την αντοχή του ο συμβιβασμός)

πετροβολούν οι Φαρισαίοι.

Και σα να μην έφτανε το σταύρωμα,

Κάρφωσαν στην κάθετη, την κεφαλή μου

Πίστη,

Άλικο, αγκάθινο στεφάνι.

38. ΑΤΙΤΛΟ II (Σελ. 62)

Αύριο πάλι...

Πόσο γρήγορα

Ξεφυλλίζω την επανάληψη.

ΚΡΙΣΕΙΣ — ΕΠΙΣΤΟΛΕΣ — ΣΧΟΛΙΑ (Σελ. 63–71)

ΚΩΝΣΤΑΝΤΙΝΟΣ ΣΤΕΦΑΝΟΠΟΥΛΟΣ (Σελ. 63)

Ο ΠΡΟΕΔΡΟΣ ΤΗΣ ΔΗΜΟΚΡΑΤΙΑΣ

Αθήνα, 22 Οκτωβρίου 2003

Κυρία Γκίκα,

Έλαβα τις δύο ποιητικές συλλογές σας, που είχατε τη καλωσύνη να μου στείλετε, με την αφιέρωσή σας και σας ευχαριστώ.

Σας εύχομαι υγεία και χαρά.

Με χαιρετισμούς,

ΚΩΝΣΤΑΝΤΙΝΟΣ ΣΤΕΦΑΝΟΠΟΥΛΟΣ

ΚΩΣΤΑΣ ΚΑΡΑΜΑΝΛΗΣ (Σελ. 64)

ΓΡΑΦΕΙΟ ΠΡΟΕΔΡΟΥ ΝΕΑΣ ΔΗΜΟΚΡΑΤΙΑΣ Κ.Κ. ΚΩΣΤΑ ΚΑΡΑΜΑΝΛΗ

Αθήνα, 1η Μαρτίου 2004

Κυρία Γκίκα,

Ο κ. Πρόεδρος έλαβε την αποστολή των εξαιρετικά ενδιαφερόντων εκδόσεων που συγγράψατε με τίτλο “Άγουρα Βατόμουρα”, “Ήχοι και χρώματα της ψυχής μου” και “Το Αντίτιμο” και σας ευχαριστεί θερμά για τις εκδόσεις και με την ευκαιρία αυτή, σας εύχεται καλή συνέχεια στην ποιοτική δημιουργία.

Με εκτίμηση,

ΓΙΑΝΝΗΣ ΑΓΓΕΛΟΥ

Διευθυντής Ιδιαίτερου Γραφείου

ΒΥΡΩΝ ΠΟΛΥΔΩΡΑΣ (Σελ. 65)

ΒΥΡΩΝ ΠΟΛΥΔΩΡΑΣ, ΒΟΥΛΕΥΤΗΣ Β' ΑΘΗΝΩΝ, ΝΕΑΣ ΔΗΜΟΚΡΑΤΙΑΣ

Αθήνα, 6 XII 03

Αγαπητή κυρία Γλύκα Γκίκα,

Έλαβα τις ποιητικές σας συλλογές “Άγουρα Βατόμουρα” και “Ήχοι και Χρώματα της ψυχής μου” καθώς και το μυθιστόρημα “Το Αντίτιμο”.

Σας ευχαριστώ. Τιμή μου να τα λάβω και διαβάζοντάς τα να αισθανθώ τα ευγενικά αισθήματα μέσα μου, αυτά που μου προκάλεσε ή μου μετάγγισε η γραφή σας. Γραφή (ποιητική και πεζή) ποιότητας. Ανεπιτήδευτης (άρα πραγματικής) τέχνης.

Σας συγχαίρω για τη δημιουργικότητά σας.

Με εκτίμηση και αγάπη,

Βύρων Πολύδωρας

ΔΗΜΗΤΡΗΣ ΣΤΑΜΑΤΗΣ (Σελ. 66)

**ΝΟΜΑΡΧΙΑΚΗ ΑΥΤΟΔΙΟΙΚΗΣΗ ΑΙΤΩΛ/ΝΙΑΣ - ΓΡΑΦΕΙΟ ΝΟΜΑΡΧΗ κ.κ. ΔΗΜΗΤΡΗ
ΣΤΑΜΑΤΗ**

Κυρία Γκίκα,

Σας εκφράζω τα θερμά μου συγχαρητήρια για το νέο σας βιβλίο “Ήχοι και χρώματα της
ψύχης μου” σας εύχομαι κάθε επιτυχία στο συγγραφικό και λογοτεχνικό σας έργο.

Ο Νομάρχης Αιτωλ/νίας

Δημήτρης Σταμάτης

ΤΑΣΟΣ ΑΘΑΝΑΣΙΑΔΗΣ (Σελ. 67)

Φίλη κυρία Γκίκα

Σας ευχαριστώ θερμά για την ευγένεια σας να μου στείλετε την ποιητική συλλογή σας με τίτλο «Ήχοι και χρώματα της ψυχής μου» και το μυθιστόρημα σας με τίτλο «Το αντίτιμο».

Μολονότι δεν έχω την ειδική εκείνη κριτική ικανότητα να κρίνω μια ποιητική σύνθεση, ωστόσο εκτίμησα στα ποιήματα σας μια πνευματικότητα και την επίτευξη της μορφής των σε αξιόλογο βαθμό. Όσο για το μυθιστόρημα σας, ομολογώ ότι θεώρησα στην αρχή κάπως αφελή τη μυθοπλασία σας. Όσο, όμως, προχωρούσα στο διάβασμα του, διέγνωσα την επινοητικότητα σας να διαγράψετε τη βιογραφική πορεία του ήρωα σας, συμπυκνώνοντας την αρχετυπική πια για την Ελλάδα σταδιοδρομία του μετανάστη που εγκαταλείπει τα κακοτράχαλα τοπία της γενέτειρας τους και καταφεύγει στην Αμερική πάμπτωχος, εργάζεται εκεί υπεράνθρωπα, πλουτίζει και γυρίζει στη γενέτειρα του τιμώντας την με πολλές ευεργεσίες. Επίσης διέγνωσα μια πλούσια πείρα της ζωής στη χώρα μας κατά την εποχή όπου περιγράφετε τη ζωή του ήρωα σας.

Σας συγχαίρω.

ΤΑΣΟΣ ΑΘΑΝΑΣΙΑΔΗΣ

Ακαδημαϊκός

ΑΘ. ΠΑΛΙΟΥΡΑΣ (Σελ. 68)

Απόσπασμα από την ομιλία του κου Αθ. Παλιούρα στην παρουσίαση του βιβλίου της συγγραφέας Γλύκα Γκίκα ΤΟ ΑΝΤΙΤΙΜΟ

Πολλά βιβλία, τα τελευταία τριάντα χρόνια, έχουν γραφεί για την εσωτερική ή την εξωτερική μετανάστευση, άλλα πετυχημένα, άλλα συνηθισμένα. Το Αντίτιμο όμως της Γλύκας Γκίκα είναι τόσο ζωντανό ώστε δεν μπορείς να διακρίνεις αν στήνει μπροστά μας μια φανταστική ή μια πραγματική ιστορία. Φανταστική όμως η πραγματική ιστορία αποκαλύπτει μια αλήθεια: αιχμαλωτίζει και συναρπάζει τον αναγνώστη.

Οφείλεται στο σπάνιο χάρισμα της συγγραφέως.

Καθηγητής Α. ΠΑΛΙΟΥΡΑΣ

Φιλοσοφικής Σχολής Πανεπιστημίου Ιωαννίνων

ΜΕΣΟΛΟΓΓΙ 8/1/2000 - ΤΡΙΚΟΥΠΕΙΟ ΠΟΛΙΤΙΣΤΙΚΟ ΚΕΝΤΡΟ

ΦΡΟΣΩ ΚΛΑΜΠΑΝΙΣΤΗ (Σελ. 69)

**ΑΠΟΣΠΑΣΜΑ ΑΠΟ ΤΗΝ ΟΜΙΛΙΑ ΤΗΣ ΚΥΡΙΑΣ ΚΛΑΜΠΑΝΙΣΤΗ ΦΡΟΣΩΣ ΣΤΗΝ
ΠΑΡΟΥΣΙΑΣΗ ΤΟΥ ΒΙΒΛΙΟΥ (ΤΟ ΑΝΤΙΤΙΜΟ ΤΗΣ ΣΥΓΓΡΑΦΕΩΣ ΓΛΥΚΑΣ ΓΚΙΚΑ (8/1/2000)
ΤΡΙΚΟΥΠΕΙΟ ΠΟΛΙΤΙΣΤΙΚΟ ΚΕΝΤΡΟ**

Εξωτερική περιπλάνηση και εσωτερική αναζήτηση στο έργο (Το αντίτιμο) της Γλύκας Γκίκα.

Το αντίτιμο της κυρίας Γκίκα αποκαλύπτει μια ευαίσθητη ψυχή η οποία θραύει τις επίπεδες επιφάνειες και τις οριστικές βεβαιότητες αποκαλύπτοντας πίσω και πέρα από αυτές τη δική της εκδοχή για την ουσία των πραγμάτων. Μια εκδοχή γεμάτη από βιωμένη ευαισθησία, με μια ματιά που χαϊδεύει τα πράγματα. Πίσω από τα συμβεβηκότα προβάλλει η πικρή εικόνα της μάταιης όσο και εφήμερης δύναμης ενός ανθρώπου που ξεκίνησε με τη φιλοδοξία και το θερμό όνειρο να κατακτήσει ένα κομμάτι του κόσμου.

ΚΛΑΜΠΑΝΙΣΤΗ ΦΡΟΣΩ

ΚΑΘΗΓΗΤΡΙΑ ΚΛΑΣΣΙΚΗΣ ΦΙΛΟΛΟΓΙΑΣ, ΟΙΚΟΝΟΜΟΛΟΓΟΣ - ΣΥΓΓΡΑΦΕΑΣ

Β.Α. ΛΑΜΠΡΟΠΟΥΛΟΣ (Σελ. 70)

***Β.Α. ΛΑΜΠΡΟΠΟΥΛΟΣ, Δημοσιογράφος - Συγγραφέας: Μέλος της Ενώσεως Συντακτών
Ημερησίων Εφημερίδων Αθηνών - Μέλος της Πανελλήνιας Ομοσπονδίας Ενώσεων
Συντακτών***

Αγαπητή κυρία Γκίκα,

Η πρώτη σας ποιητική παραγωγή είναι αξιοπρόσεκτη και τα περισσότερα ποιήματα σας δεν παρασύρονται από πλαστές αναζητήσεις, που μερικές φορές δείχνουν «φτιασιδωμένες». Η πλειοψηφία των ποιημάτων σας διακρίνονται από αρετές, όπως λιτότητα, ακριβολογία, ελλειπτικό λόγο, έκφραση συναισθημάτων και περιγραφή εικόνων, που παρέχονται στον αναγνώστη στίχο - στίχο. Ξεχωρίζω λ.χ. τα ποιήματα «Όταν έπαψαν να νομοθετούν οι ποιητές», «Πρωινή δροσιά» - θαυμάσια εικόνα ο στίχος «Τ' αεράκι άπλωσε σκάλα για να κατέβει», «Στα νερά του κόκκινου ποταμού» - πολύ ωραία η κατάληξη του ποιήματος σας «Καθώς εγώ σκάλιζα το χώμα / να θάψω τις πληγές μου / το είδωλο μου / βούλιαζε σιγά σιγά / στα νερά του κόκκινου ποταμού), «Νοσταλγία» (κι εδώ η φαντασία σας μας δίνει στίχους όπως «Αποξηραμένα ροδοπέταλα/ τα αισθήματα / παράπονα λησμονημένα / και νυσταγμένα όνειρα / νανουρίζουν / το δακρυσμένο φεγγάρι) και, τέλος «ο Έρωτας» (ολόκληρο το ποίημα είναι μια ερωτική εικόνα, μια πανδαισία, χωρίς μεγαλοστομίες φορτωμένες με επίθετα και άλλες τεχνητές γλωσσοπλαστικές προσπάθειες που μαστίζουν τους σύγχρονους ποιητές).

Σας συγχαίρω και σας εύχομαι το βιβλίο σας αυτό να είναι καλοτάξιδο.

Φιλικά Δικός σας

ΦΙΛΟΠΡΟΟΔΟΣ ΕΝΩΣΗ ΜΟΣΧΑΤΟΥ (Σελ. 71)

Κυρία Γλύκα Γκίκα λογοτέχνιδα, συγγραφέαν

Ο Σωματειακός Οργανισμός της Φιλοπροόδου Ενώσεως Μοσχάτου έλαβε τα δύο σας βιβλία "Το αντίτιμο" και "Ήχοι και χρώματα της ψυχής μου".

Το λογοτεχνικό τμήμα, της ενώσεως μας, αξιολόγησε το περιεχόμενο των δύο ως άνω βιβλίων σας, τόσο του πεζογραφήματος όσο και της ποιητικής σας συλλογής και τα κατέταξε ως λίαν χρήσιμα και εποικοδομητικά αναγνώσματα της σύγχρονης Νεοελληνικής Γραμματείας.

Επιπροσθέτως δε, ο τρόπος με τον οποίο καταγράφεται την όλη λογοτεχνική διανόηση σας, είναι εύστοχος τεκμηριωμένος και αρκετά βαθυστόχαστος. Οδηγείτε τον αναγνώστη, σε διαδρομές του βαθύτερου λεπτού και ευαίσθητου εσωτερικού σας κόσμου, με φιλοσοφικές διαστάσεις και ανατάσεις.

Η Φιλοπρόοδος Ένωση Μοσχάτου, αναγνωρίζοντας την θετική προσφορά σας στα Ελληνικά Γράμματα, θέλει παρουσιάσει το συγγραφικό σας έργο, σε ειδική προς τούτο εκδήλωση στην Ιερή πόλη του Μεσολογγίου, στο άμεσο προσεχές μέλλον, μαζί με άλλες πνευματικές οργανώσεις. Τα δε βιβλία σας, ευρίσκονται εις περίοπτο θέση στη σωματειακή μας βιβλιοθήκη προς ανάγνωση και μελέτη, υπό των στελεχών μας. Δεχθείτε τα θερμά μας συγχαρητήρια.

Για το διοικητικό συμβούλιο

Η πρόεδρος του πνευματικού κέντρου: ΕΥΑΓΓΕΛΙΑ ΚΑΡΛΑΚΗ

Η γεν. γραμματέας: ΜΑΡΙΑ ΤΣΙΡΩΝΗ

Η αν. γραμματέας: ΚΑΤΕΡΙΝΑ ΓΚΟΛΦΙΝΟΠΟΥΛΟΥ

Η έφορος κοινωνικών εκδηλώσεων: ΣΟΦΙΑ ΚΟΝΤΟΠΑΝΑΓΟΥ

ΤΙΜΗΤΙΚΕΣ ΔΙΑΚΡΙΣΕΙΣ (Σελ. 73–74)

(Σελ. 73)

ΤΙΜΗΤΙΚΕΣ ΔΙΑΚΡΙΣΕΙΣ ΤΗΣ ΛΟΓΟΤΕΧΝΙΔΟΣ κ. ΓΛΥΚΑΣ ΓΚΙΚΑ

- **2000: Ο Σύλλογος Ελλήνων Λογοτεχνών της απένειμε αναμνηστικό δίπλωμα για να τιμήσει την ουσιαστική συμβολή της εις τον χώρο των γραμμάτων.**

- **2001:** Η Πανελλήνιος Εταιρεία Πολιτισμού Γραμμάτων και Τεχνών απένειμε στη λογοτέχνιδα δίπλωμα τιμής ένεκεν καθώς και
- **2002:** μετάλλιο για την θετική και ουσιαστική συμβολή της στα Ελληνικά Γράμματα.
- **2003:** Ο Σωματειακός Οργανισμός της “ΦΙΛΟΠΡΟΟΔΟΥ ΕΝΩΣΕΩΣ ΜΟΣΧΑΤΟΥ” σε δεξίωση που έγινε προς τιμήν της στο Πολιτιστικό Κέντρο της Ενώσεως απένειμε στη κ. Γλύκα Γκίκα τιμητικόν δίπλωμα και την ανακήρυξε ισόβιο επίτιμο μέλος του Συλλόγου.
- **2003:** Η Πανελλήνια Ένωση Λογοτεχνών στους ποιητικούς αγώνες των Δελφών απένειμε στη ποιήτρια το Γ' Βραβείο για το ποίημά της “Σε μια κάμαρη” από τη ποιητική συλλογή “Άγουρα Βατόμουρα”.
- **2003:** Ο Μέγας Καθηγούμενος Αρχιμανδρίτης π. Νεκτάριος Βιτάλης απένειμε στη λογοτέχνιδα μετάλλιο τιμής ένεκεν για την προσφορά της στα Ελληνικά Γράμματα.
- **2004:** Η JOURNALISTS UNION OF THE EUROPEAN PRESS με έδρα τις Βρυξέλλες επέδωσε σε τελετή που έγινε προς τιμήν της στο ΤΡΙΚΟΥΠΕΙΟ ΠΟΛΙΤΙΣΙΚΟ ΚΕΝΤΡΟ ΜΕΣΟΛΟΓΓΙΟΥ δίπλωμα τιμής δια την θετικότετην συμβολή της, με τη συνδρομή της προσωπικότητός της στην προαγωγή της Ευρωπαϊκής Ιδέας και του Πολιτισμού.

(Σελ. 74)

- **2004:** Η Πανελλήνια Ένωση Λογοτεχνών στους ποιητικούς αγώνες των Δελφών απένειμε στην ποιήτρια για δεύτερη συνεχή χρονιά δίπλωμα - τιμητική διάκριση

για το ποίημά της “Σπουδαίοι και ασήμαντοι” από την ποιητική συλλογή
“Άκαιρες Απουσίες”.

ΠΕΡΙΕΧΟΜΕΝΑ (Σελ. 75)

- ΕΙΣΑΓΩΓΗ
- ΠΡΟΛΟΓΟΣ 7-10
- ΑΤΙΤΛΟ 11
- ΟΙ ΣΚΙΕΣ 12-13
- ΧΩΡΙΣ ΟΡΙΖΟΝΤΑ 14
- ΟΤΑΝ ΤΟΝ ΗΛΙΟ ΕΚΡΥΨΑΝ 15
- Η ΜΑΓΙΣΣΑ ΑΓΝΟΙΑ 16
- ΠΩΣ ΞΕΧΑΣΕΣ 17
- ΣΑ ΝΑ 'ΝΑΙ Η ΣΤΕΡΝΗ ΦΟΡΑ 18

- ΕΠΙΛΟΓΕΣ 19
- ΤΟ ΦΡΟΥΡΙΟ 20-21
- ΒΡΑΔΥ-ΠΡΩΪ Σ' ΕΝΑ ΝΟΣΟΚΟΜΕΙΟ . 22-23
- ΠΩΣ ΗΡΘΕΣ ΕΡΩΤΑ 24
- Η ΜΑΤΑΙΟΤΗΤΑ 25-26
- ΓΙΑΤΙ; 27-28
- Ο ΣΥΝΤΑΞΙΔΙΩΤΗΣ 29
- ΖΗΤΕΙΤΑΙ ΑΠΑΝΤΗΣΗ 30
- ΧΘΕΣΙΝΗ 31
- Η ΣΙΩΠΗ 32
- ΤΟ ΜΟΝΟΠΑΤΙ 33
- ΕΝΑ ΔΑΚΡΥ 34
- ΓΙ' ΑΥΤΟ ΚΛΑΙΩ 35

- **Η ΧΑΜΕΝΗ ΑΓΑΠΗ 36**
- **ΒΡΟΧΗ 37**
- **ΝΑΝΟΥΡΙΣΜΑ 38-40**
- **ΣΤΟ ΚΡΥΟΝΕΡΙ 41-42**
- **Η ΣΙΩΠΗ ΤΗΣ ΣΕΛΑΝΑΣ 43**
- **ΤΟ ΠΑΘΗΜΑ ΤΟΥ ΑΝΕΜΟΥ 44**
- **ΘΥΣΙΑ 45**
- **ΙΟΥΝΙΟΣ 46**
- **Η ΠΤΩΣΗ 47-48**
- **Ο ΣΠΑΣΜΕΝΟΣ ΚΡΙΚΟΣ 49**
- **ΣΠΟΥΔΑΙΟΙ ΚΑΙ ΑΣΗΜΑΝΤΟΙ 50-51**
- **ΑΠΟ ΤΟ ΚΡΥΟΝΕΡΙ 52**
- **ΕΚΤΑΚΤΟ ΔΕΛΤΙΟ ΚΑΙΡΟΥ 53-54**

- ΜΙΑ ΕΠΙΣΚΕΨΗ ΠΕΡΑΣΤΙΚΗ 55-56
- ΔΩΔΕΚΑ ΚΑΙ ΚΑΤΙ 57-58
- Η ΝΥΦΗ ΤΟΥ ΠΑΤΡΑΪΚΟΥ 59
- ΑΠΕΡΙΦΡΑΣΤΗ 60-61
- ΑΤΙΤΛΟ II 62

ΚΟΛΟΦΩΝΑΣ (Σελ. 77)

ΑΚΑΙΡΕΣ ΑΠΟΥΣΙΕΣ

Η ΠΟΙΗΤΙΚΗ ΣΥΛΛΟΓΗ ΤΗΣ κ. ΓΛΥΚΑΣ ΓΚΙΚΑ

ΤΥΠΩΘΗΚΕ ΣΤΗΝ ΑΘΗΝΑ ΤΟΝ ΟΚΤΩΒΡΙΟ ΤΟΥ 2004

ΑΠΟ ΤΟΝ ΕΚΔΟΤΙΚΟ ΟΙΚΟ.....